

■ **Dilluns** (■ Lleida i Urgell) (litúrgia hores: 3a setm.): Ez 1,2-5.24-28c / SI 148 / Mt 17,22-27 ■ **dimarts**: Ez 2,8-3,4 / SI 118 / Mt 18,1-5.10.12-14
□ **dimecres**: Ap 11,19a;12,1-6a.10ab / SI 44 / 1 Co 15,20-26 / Lc 1,39-56
■ **dijous**: Ez 12,1-12 / SI 77 / Mt 18,21-19,1 ■ **divendres**: Ez 16,1-15.60.63 (o bé: 16,59-63) / SI: Is 12,2-6 / Mt 19,3-12 ■ **dissabte**: Ez 18,1-10.13b.30-32 / SI 50 / Mt 9,13-15 ■ **diumenge** vinent, XX de durant l'any (lit. hores: 4a setm.): Pr 9,1-6 / SI 33 / Ef 5,15-20 / Jn 6,51-58.

DIUMENGE XIX DE DURANT L'ANY

► Lectura del primer llibre dels Reis (1Re 19,4-8)

En aquell temps, Elies caminà durant un dia pel desert, s'assegué a l'ombra d'una ginestera i demanà la mort, pregant així: «Ja n'hi ha prou, Senyor. Preneu-me la vida; no he de ser més afortunat que els meus pares». Després s'ajagué sota aquella ginestera i s'adormí. Mentre dormia, un àngel el tocà i li digué: «Aixeca't i menja». Llavors veié al seu capçal un pa cuit sobre pedres i un cànir d'aigua. Menjà i begué, i s'adormí altra vegada. L'àngel del Senyor el tornà a tocar i li digué: «Aixeca't i menja, que tens molt de camí a fer». Ell s'aixecà, menjà i begué, i amb la força d'aquell aliment caminà quaranta dies i quaranta nits, fins que arribà a l'Horeb, la muntanya de Déu.

► Salm responsorial (33)

R. *Tasteu i veureu que n'és de bo el Senyor.*

Beneiré el Senyor en tot moment, / tindrè sempre als llavis la seva lloança. / La meva ànima es gloria en el Senyor; / se n'alegraran els humils quan ho sentin. R.

Tots amb mi glorifiqueu el Senyor, / exaltem plegats el seu nom. / He demanat al Senyor que em guiés; / ell m'ha escoltat, res no m'espanta. R.

Alceu vers ell la mirada. Us omplirà de llum; / i no haureu d'abaixar els ulls avergonyits. / Quan els pobres invoquen el Senyor, / els escolta i els salva del perill. R.

Acampa l'àngel del Senyor / entorn dels seus fidels, per protegir-los. / Tasteu i veureu que n'és de bo el Senyor; / feliç l'home que s'hi refugia. R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 4,30-5,2)

Germans, no entristiu l'Esperit Sant amb què Déu us ha marcat per reconèixer-vos el dia de la redempció final. Lluny de vosaltres tot mal humor, mal geni, crits, injúries i qualsevol mena de dolenteria. Sigueu bondadosos i compassius els uns amb els altres, i perdoneu-vos tal com Déu us ha perdonat en Crist.

Sou fills estimats de Déu: imiteu el vostre Pare. Viviu estimant, com el Crist ens estimà; ell s'entregà per nosaltres, oferint-se a Déu com a víctima d'olor agradable.

► Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 6,41-51)

En aquell temps, els jueus murmuraven de Jesús perquè havia dit que era el pa baixat del cel, i es preguntaven: «Aquest, no és Jesús, el fill de Josep? Nosaltres coneixem el seu pare i la seva mare, i ara diu que ha baixat del cel?» Jesús els digué: «No murmureu entre vosaltres. Ningú no pot venir a mi si no l'atreu el Pare que m'ha enviat. I els qui vénen a mi, jo els ressuscitaré el darrer dia. Diu el llibre dels Profetes que tots seran instruïts per Déu. Tots els qui han sentit l'ensenyament del Pare i l'han après vénen a mi. No vull dir que algú hagi vist mai el Pare: només l'ha vist el que ve de Déu; aquest sí que ha vist el Pare. Us ho dic amb tota veritat: els qui creuen tenen vida eterna. Jo sóc el pa que dóna la vida. Els vostres pares, tot i haver menjat el manà en el desert, moriren, però el pa de què jo parlo és aquell que baixa del cel perquè no mori ningú dels qui en mengen. Jo sóc el pa viu, baixat del cel. Qui menja aquest pa, viurà per sempre. Més encara: El pa que jo donaré és la meua carn: perquè doni vida al món.»

► Lectura del primer libro de los Reyes (1Re 19,4-8)

En aquellos días, Elías continuó por el desierto una jornada de camino, y, al final, se sentó bajo una retama y se deseó la muerte: «¡Basta, Señor! ¡Quítame la vida, que yo no valgo más que mis padres!» Se echó bajo la retama y se durmió. De pronto un ángel lo tocó y le dijo: «¡Levántate, come!» Miró Elías, y vio a su cabecera un pan cocido sobre piedras y un jarro de agua. Comió, bebió y se volvió a echar. Pero el ángel del Señor lo volvió a tocar y le dijo: «¡Levántate, come!, que el camino es superior a tus fuerzas.» Elías se levantó, comió y bebió, y, con la fuerza de aquel alimento, caminó cuarenta días y cuarenta noches hasta el Horeb, el monte de Dios.

► Salmo responsorial (33)

R. *Gustad y ved qué bueno es el Señor.*

Bendigo al Señor en todo momento, / su alabanza está siempre en mi boca; / mi alma se gloria en el Señor: / que los humildes lo escuchen y se alegren. R.

Proclamad conmigo la grandeza del Señor, / ensalcemos juntos su nombre. / Yo consulté al Señor, y me respondió, / me libró de todas mis ansias. R.

Contempladlo, y quedaréis radiantes, / vuestro rostro no se avergonzará. / Si el afligido invoca al Señor, él lo escucha / y lo salva de sus angustias. R.

El ángel del Señor acampa / en torno a sus fieles y los protege. / Gustad y ved qué bueno es el Señor, / dichoso el que se acoge a él. R.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 4,30-5,2)

Hermanos: No pongáis triste al Espíritu Santo de Dios con que él os ha marcado para el día de la liberación final. Desterrad de vosotros la amargura, la ira, los enfados e insultos y toda la maldad.

Sed buenos, comprensivos, perdonándoos unos a otros como Dios os perdonó en Cristo. Sed imitadores de Dios, como hijos queridos, y vivid en el amor como Cristo os amó y se entregó por nosotros a Dios como oblación y víctima de suave olor.

► Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 6,41-51)

En aquel tiempo, los judíos criticaban a Jesús porque había dicho: «Yo soy el pan bajado del cielo», y decían: «¿No es este Jesús, el hijo de José? ¿No conocemos a su padre y a su madre? ¿Cómo dice ahora que ha bajado del cielo?»

Jesús tomó la palabra y les dijo: «No criticáis. Nadie puede venir a mí, si no lo atrae el Padre que me ha enviado. Y yo lo resucitaré el último día. Está escrito en los profetas: "Serán todos discípulos de Dios." Todo el que escucha lo que dice el Padre y aprende viene a mí. No es que nadie haya visto al Padre, a no ser el que procede de Dios: ese ha visto al Padre. Os lo aseguro: el que cree tiene vida eterna. Yo soy el pan de la vida. Vuestros padres comieron en el desierto el maná y murieron: este es el pan que baja del cielo, para que el hombre coma de él y no muera. Yo soy el pan vivo que ha bajado del cielo; el que coma de este pan vivirá para siempre. Y el pan que yo daré es mi carne para la vida del mundo.»

COMENTARI

La dificultad de creure

En l'episodi de la multiplicació dels pans i dels peixos de l'evangeli de Joan, els interlocutors de Jesús són primer «molta gent» (v. 2), «la gran gentada» (v. 5), «la gent» (v. 14.22.24). Però el fragment d'avui els anomena «els jueus» (v. 41). El seu paper d'opositors de Jesús en l'evangeli de Joan és conegut i reflecteix clarament el judaisme de l'època en què s'escriu l'evangeli de Joan. Estem davant d'un col·lectiu que persegueix Jesús (els cristians joànics) des del començament. El lector ja està avisat d'això (cf. 2,13-25).

Els jueus, en l'episodi d'avui, *murmuren* contra Jesús. Com ho havien fet els israelites en el desert (Ex 16). Les murmuracions del desert eren, en darrer terme, contra Jahvé: li retreien que la sortida d'Egipte, lluny de ser un alliberament, era una desgràcia per a ells. No volien continuar amb el projecte de Jahvé. En l'evangeli de Joan les murmuracions tenen com a objecte la confessió de fe joànica: «Murmuraven perquè Jesús havia dit "jo sóc el pa que ha baixat del cel". I deien: "aquest, no és Jesús, el fill de Josep?"» Vet aquí el nucli de la confes-

sió de fe joànica: «No et volem apedregar per cap obra bona sinó per blasfèmia, perquè tu, essent com ets un home, et fas a tu mateix Déu» (10,33). És la darrera acusació dels jueus a Pilat: «Ha de morir perquè s'ha fet fill de Déu» (19,7). És la confessió de Tomàs: «Senyor meu i Déu meu» (20,28).

Malgrat la presència tan acusada de la fe en l'evangeli de Joan (quasi cent textos), la dificultat de creure i de confessar aquesta fe no és pas rebaixada en aquest evangeli. Creure continua essent difícil i, des del punt de vista humà, és agosarat

per no dir impossible. Per això Jesús subratlla: «Ningú no pot venir a mi (creure) si el Pare que m'ha enviat no l'atreu» (6, 44).

Creure és en definitiva un do, un do que ve del Pare («Tots els qui el meu Pare em dóna, vindran a mi (creuran)» (6, 37). Només es pot creure si hom s'obre al do del cel: «Tots els qui es posen a escoltar el Pare, vénen a mi» (6, 45).

Convé estar obert a rebre el *do de Déu* que, en l'evangeli de Joan, és en darrer terme l'Esperit.

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

33. L'eucaristia, centre de l'existència humana

La pregunta de com ens podem *alimentar* de Déu, viure d'ell, de forma que ell mateix sigui el nostre pa, encara no l'hem resposta amb tot el que hem dit fins ara.

Déu esdevé *pa* per a nosaltres primerament en l'encarnació del *Logos*: la paraula pren carn. El *Logos* es fa un de nosaltres, entra en el nostre nivell, se'ns fa accessible. Però, més enllà de l'encarnació, més enllà de la paraula feta home, cal fer primer un altre pas, que Jesús esmenta en les paraules finals del seu discurs: la seva carn és vida *per al món* (6,51). Aquí s'expressa el terme intern que està més enllà de l'acte de l'encarnació i que és la seva realització última: el lliurament de Jesús a la mort i el misteri de la creu.

D'aquesta manera, en el discurs del pa de vida es barregen inseparablement la teologia de l'encarnació amb la de

la creu. No és possible oposar a la teologia pasqual dels sinòptics i de sant Pau una suposada pura teologia de l'encarnació de sant Joan. L'encarnació de la paraula que diu el pròleg apunta a la donació del cos a la creu, que se'ns fa accessible en el sagrament.

En el discurs de Jesús sobre el pa de vida, d'una banda es posa el gran moviment de l'encarnació i del camí de la pasqua del costat del sagrament, que és sempre alhora encarnació i pasqua, però també el sagrament, la santa eucaristia, es posa de banda de la gran davallada de Déu a nosaltres i per a nosaltres.

D'aquesta manera, l'eucaristia es posa en el centre de l'existència humana: aquí Déu ens dona realment el manà que la humanitat espera, el veritable *pa del cel* que és el nostre aliment més íntim.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

EL CRISTIANISME ARA I AQUÍ

Hem vingut a donar el que som

L'ètica que deriva del cristianisme es pot anomenar una ètica del do. El do és allò rebut immerescudament, el que ens ha estat donat, regalat sense haver fet cap esforç per merèixer-ho.

En la persona madura, el do es converteix en tasca. Ser passiu davant del do és malbaratar-lo, perdre'l per sempre, mentre que ser actiu és conrear-lo perquè aquell do arribi al màxim grau d'esplendor possible. El do conreat dona fruits, acaba sent fecund i aquesta fecunditat omple la persona de goig. És un goig que no es pot identificar amb cap plaer sensible, tampoc amb el divertiment o el benestar emocional. És el goig d'haver fet bé les coses, d'haver donat el que es podia donar, del treball realitzat, el goig de la collita.

Som do i estem cridats a donar el que som als altres. Ser és donar-se. Créixer és donar-se. Com més em dono, més sóc. Aquesta és la paradoxa inherent a la lògica del do. Com més dono els meus talents als altres, més capacitat tinc per fer-ho i més habilitat tinc en allò que faig. La donació no asseca la Font; la dinamitza per donar encara més.

El darrer capítol de l'ètica del do és la donació gratuïta d'allò que sóc als altres. Aquesta donació generosa, que supera la servitud del retorn, el suplici de la comparació, que tant li fa el que el receptor faci o deixi de fer, és la forma de donació que queda reflectida en les paràboles i en les ensenyances de Jesús de Natzaret.

Només l'autodonació salva de la buidor. La buidor no es cura amb coses, amb el consum desafortat d'objectes o amb l'exercici del poder o l'exploació dels altres. Només qui es dona se salva de la buidor perquè, en donar-se, omple de sentit la seva vida.

Francesc Torralba
(*Jesu crist 2.0*, Ed. Pòrtic (Grup 62))

SANTORAL

12. ✠ Diumenge XIX de durant l'any. Sant Herculà, bisbe; santa Hilària, mr., mare de santa Afra; beat Innocenci XI, papa (1676-1689); beat Joan de Rieti, rel. agustinià.

13. Dilluns. Sant Poncià, papa (230-235), exiliat a Sardenya amb sant Hipòlit, prev., considerats mrs.; sant Cassià, mestre mr. a Imola (s. III); santa Concòrdia, mr.; santa Aurora, vg. i mr.; santa Centola, vg. i mr.; màrtirs claretiens de Barbastre (1936).

14. Dimarts. Sant Maximilià-Maria Kolbe (1894-1941), prev. franciscà conventual i mr. a Auschwitz; sant Eusebi, prev. romà (s. IV); santa Anastàsia, rel. viuda.

15. ✠ Dimecres. Assumpció de la Mare de Déu (inicialment i a Orient: la Dormició); sant Tarsici, acòlit mr.

16. Dijous. St. Esteve d'Hongria (†1038), rei; sant Roc, de Montpeller, advocat de les malalties infeccioses; santa Serena, emperadriu; beat Joan de Santa Marta, prevere franciscà i màrtir al Japó (1618), de Prades (Baix Camp).

17. Divendres. Sant Jacint de Polònia, prev. dominicà; santa Beatriu de Silva, vg. franciscana, fund. Concepcionistes, a Toledo (1484); sant Eusebi, papa (grec, 309) i mr.; beat Bartolomé Laurel, rel. franciscà, de Mèxic, i mr. (1627) al Japó.

18. Dissabte. Sant Agapit, noi mr. (275); santa Helena, emperadriu; sant Patrici, bisbe; beat Nicolau Factor, prev. franciscà, de València; beat Manés de Guzmán, prev. dominicà, germà de sant Domènec.

EN PAREJA

Invertir tiempo en comunicarse

Estará de acuerdo conmigo en que somos menos tolerantes con los errores de la pareja de lo que lo somos con las equivocaciones de otras personas que están en nuestro entorno: colaboradores del trabajo, personal de servicio, etc. Seamos, pues, condescendientes y comprensivos. Donde no llega uno, llega el otro. Eso es funcionar en equipo.

Invertir tiempo en comunicarse con la pareja es muy rentable. La fluidez de comunicación entre los cónyuges —incluso en circunstancias difíciles de relación— elimina la carcoma de los malentendidos y puede evitarnos desagradables sorpresas.

Aunque las parejas se quejan de que no pasan suficiente tiempo juntos, los problemas residen en *cómo* pasan el tiempo, aunque sea escaso, cuando están juntos. Es una cuestión de calidad del tiempo en común. Si lo consumen discutiendo acaloradamente, poco provecho sacarán de estar juntos y, además, estarán dañando su relación. Pero más destructivo aún es que no pongan atención en complacerse mutuamente en los momentos de intimidad.

No obstante, lo que más distingue a los matrimonios desavenidos de los bien avenidos no es tanto la ausencia de experiencias agradables (que, más o menos, todo el mundo las tiene), sino la gran cantidad de experiencias desagradables o las que se interpretan como tales.

Por lo tanto, la conclusión práctica de esta perspectiva, basada en la estadística, es que la felicidad de una vida en pareja parece provenir más de una reducción de los sucesos desagradables (y está en nuestras manos el hacerlo así) que de un aumento de los sucesos agradables.

En otras palabras, las parejas mejoran su relación cuando las experiencias e interpretaciones negativas de su convivencia disminuyen. Hay, pues, que esforzarse en ello.

Dr. Paulino Castells
(*En pareja*, Ed. Planeta;
En pareja, Ed. Pòrtic)

ENTREVISTA

AGUSTÍ BORRELL

La narrativa dels evangelis

El 24 i 25 de maig, la Facultat de Teologia de Catalunya va celebrar el Simposi Internacional «La tradició de Jesús i els evangelis». Com en edicions anteriors, va ser una experiència interessant de diàleg i d'intercanvi entre especialistes, que enguany van tractar la relació entre la tradició sobre Jesús, de tipus oral, i els evangelis, que posen per escrit la transmissió que els primers cristians han fet de la seva fe. El Simposi va ajudar a veure que els evangelis són alhora part d'aquesta tradició comunitària i resultat del geni creatiu de cadascun dels seus autors. El biblista Agustí Borrell, carmelita descalç, va intervenir amb la ponència «Els evangelis com a relat».

Quin missatge destacaria de la seva conferència?

Els evangelis són escrits narratius; és a dir, no formulen la fe cristiana per mitjà de conceptes o definicions, sinó que parlen de Jesús amb fets, personatges, diàlegs... I tot en una trama ordenada i coherent. De fet, això es correspon al nucli fonamental de l'anunci cristià, que des del principi estava centrat en el relat dels esdeveniments pasquals: Jesús va morir i va ressuscitar.

Per què és necessari estudiar l'anàlisi narrativa dels evangelis?

Si els evangelis són narratius, és evident que cal estudiar-los amb les eines adequades a la narrativa. Els estudis literaris moderns ens han ajudat a entendre millor els mecanismes amb els quals funcionen els relats, i com transmeten el seu missatge als lectors. A més, també coneixem cada dia més les característiques de la narrativa en el món bíblic i en el món grec, que són els àmbits de referència dels evangelis.

Com treballaren els evangelistes per fer un relat fidel i atractiu del que van anar recopilant?

Els evangelistes van fer una obra genial. Van recollir la tradició sobre Jesús, que venia dels testimonis presencials i era vivent en les comunitats, i la van expressar en un relat unitari, cadascú d'acord amb el seu estil i amb les necessitats dels seus oients o lectors. En la formulació dels textos, a més de la fidelitat històrica, hi va influir molt la convicció que Crist havia ressuscitat, i també l'Escriptura. Els evangelis són la història de Jesús interpretada a la llum de la fe cristiana.

Òscar Bardají i Martín